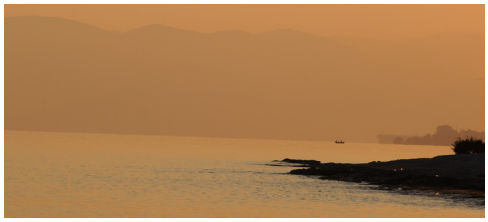
Δεν έχει περάσει και πολύ καιρός από τότε, που πίστευα ότι η Πρωτοχρονιά ήταν μια θαυμάσια ευκαιρία να γυρίσεις σελίδα, να αλλάξεις πράγματα. Να κυνηγήσεις κάτι που επιθυμείς ή κάτι που πρέπει να γίνει.

Μισός αιώνας, μοναχά έχει περάσει. Από τότε που ξυπνούσες το πρωί της πρώτης μέρας του νέου έτους και έλεγες στο παιδικό πρόσωπο που κοιτούσες στο καθρέπτη: Να μην ξαναπώ κανένα ψέμα. Να μην ξανακάνω αταξίες. Να γίνω καλύτερος μαθητής. Να μην στεναχωρώ τους δίπλα μου. Ένα κατεβατό από Μην και Να. Για να είσαι καλό παιδί.

Η πρώτη του χρόνου, δεν ήταν κάτι αδιάφορο ή αμελητέο. Ήταν εφαλτήριο. Κάτι σαν σοβαρή ηθική υποχρέωση. Αλλά όσο δυνατή ήταν η επιθυμία να υποσχεθείς, άλλο τόσο ισχυρή ήταν η καθημερινότητα που σιγά – σιγά, γλυκά και τρυφερά ανέτρεπε τις υποσχέσεις.

Φέτος, πέρα από πρωτοχρονιά και πρωτομηνιά είναι και Δευτέρα. Κάτι σαν τριπλ κράουν. Ευκαιρία για μια γενναία επανεκκίνηση. Μόνο που αυτό το ιδεολόγημα έχει ολότελα ξεθωριάσει. Έχει υποχωρήσει μπροστά στην ισχύ της συνειδητοποίησης.

Δεν χρειάζεται να είναι πρωτοχρονιά, πρωτομηνιά, ή έστω Δευτέρα. Μπορεί να είναι οποιαδήποτε μέρα, οποιαδήποτε ώρα. Μα το σπουδαιότερο είναι, πως δεν απαιτούνται οδηγίες. Παράδειγμα: Μπορεί ένα ψέμα να είναι για κάποιον ανακουφιστικό. Το λες. Μια αταξία είναι πιθανόν να επιφέρει την τάξη. Την κάνεις. Μπορεί επίσης η αταξία να είναι προτιμότερη από την τάξη. Την ακολουθείς. Δεν χρειάζεται να είσαι καλύτερος. Και μπορεί να χρειαστεί να στεναχωρήσεις κάποιον από δίπλα σου.

Η ζωή είναι μίξερ. Σπουδαίο για τον καθένα είναι να κρατήσει ότι κρίνει καλό και να κρατηθεί απ΄ότι θεωρεί άσχημο, όση ώρα στροβιλίζεται με όλα τα υπόλοιπα υλικά μέσα στο κάδο. Έτσι οι πιθανότητες το τελικό αποτέλεσμα να είναι νοστιμότερο πολλαπλασιάζονται. Αδιάφορο αν μερικά πράγματα δεν τα προλάβεις.

Καλή χρονιά, καλό μήνα, καλή εβδομάδα, καλή μέρα, καλή τύχη.